

Tuần Báo Vô Vi

8 tháng 3 năm 2015

Số 228

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Siêu giác là sao?
2. Muốn nghiên cứu tiềm năng của con người thì phải làm sao?
3. Muốn đạt đến chánh tín thì phải làm sao?
4. Đã nói điển nhập xác, mỗi người cảm nhận khác nhau tại sao?
5. Quý yêu muôn loài vạn vật thì phải quý yêu bằng cách nào mới đúng?
6. Làm người muốn tự cứu thì cần phát triển nơi nào?
7. Loại người hay ghen ghét, giận hờn giam vào tâm suốt đời thì sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal 16-05-97 3:40 AM 1) Hỏi: Siêu giác là sao? Đáp: Thừa siêu giác là không nói mà hiểu, tự sửa mình trong thanh tịnh. Kệ: Thực hành thức giác tự tâm hành Chẳng nghĩ chẳng suy vẫn đạt thanh Hành trình sẵn có tâm thành đạt Hướng tâm thanh nhẹ trí tâm thanh.	Montréal 17-05-97 1:00 AM 2) Hỏi: Muốn nghiên cứu tiềm năng của con người thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn nghiên cứu tiềm năng của con người thì phải dốc lòng thật thà tu theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, trong nội tâm niệm Phật đầy đủ, phát triển đều đều, quân bình và nhớ chân động của Nam Mô A Di Đà Phật, thì mới thấy rõ tiềm năng của con người xuất phát vô cùng, chứ không phải cầu xin điển này điển nọ mà tự hại tâm thân, không có kết quả tốt khi lìa xác. Kệ: Thực hành phát triển tự phân qua Điển giới nhơn thân tự thức hòa Tâm đạo chiều sâu càng phát triển Tiềm năng sẵn có tự mình qua.
Montréal 18-05-97 5:00 AM 3) Hỏi: Muốn đạt đến chánh tín thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn đạt đến chánh tín thì phải tin nơi khả năng của chính mình có thể nhịn nhục tối đa, nhiên hậu mới đạt được chánh tín, nói một là một nói hai là hai, không có thay đổi thì mọi việc sẽ tiến tới êm xuôi và trật tự. Kệ: Chánh tâm chỉ rõ tình người thật Trật tự trước tiên việc rất cần Thoải mái không còn lo động nữa Thanh cao biểu lộ trí giao thân.	Montréal 19-05-97 4:30 AM 4) Hỏi: Đã nói điển nhập xác, mỗi người cảm nhận khác nhau tại sao? Đáp: Điển nhập xác là tùy luồng điển của hành giả ý niệm cầu xin khác nhau thì mới bị nhập. Đối với Vô Vi nhập xác là không đúng, xác phạm ô trước, độc tố quá nhiều, tâm thân không khỏe mới bị điển trực tấn công, nặng ngực, cần thanh lọc bộ tiêu hóa cho sạch và bồi dưỡng đầy đủ bằng thuốc cây cỏ cho luồng điển của cơ tạng được khỏe mạnh, thì sẽ không có luồng điển nào dám xâm nhập. Thực hành đúng đắn theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, niệm Phật liên tục và rõ ràng, dùng ý niệm, chứ không nên niệm qua âm thanh, khẩu khai thân khí tán. Giữ nguyên khí phát triển tâm linh, thoát tục và giải tỏa phiền muộn sái quấy. Kệ: Tự tu phát triển vui vầy tiến Giải tỏa trước ô chẳng có phiền Minh đạo hiểu đời tâm thức giác Chẳng còn xin xỏ tự tâm yên.

Montréal 20-05-97 3:10 AM 5) Hỏi: Quý yêu muôn loài vạn vật thì phải quý yêu bằng cách nào mới đúng? Đáp: Thưa muốn nhận thức rõ ràng mọi sự việc thì phải thành tâm tu sửa, hiểu mình và hiểu họ, thức hòa đồng khai mở, tâm thức tự cảm thức sự bình đẳng là cần thiết, nhiên hậu mới biết quý yêu muôn loài vạn vật. Kệ: Bình đẳng tương giao quý trọng nhau Thực hành chất phác rõ đuôi đầu Dù nhau chung tiến quy thành một Giải quyết tâm linh tránh hại nhau.	Montréal 21-05-97 5:55 AM 6) Hỏi: Làm người muốn tự cứu thì cần phát triển nơi nào? Đáp: Làm người muốn tự cứu thì phải phát triển tâm linh, tự mở thêm lãnh vực vô cùng thanh tịnh, nhiên hậu mới liên hệ được với vốn tự nhiên và hồn nhiên từ vô thủy đã có. Kệ: Trở về thực chất sống bình yên Nguyên lý cao sâu tự nối liền Trí tuệ thực hành trong sáng suốt Gieo trồng giống tốt đạt thanh huyền.
Montréal 22-05-97 3:15 AM 7) Hỏi: Loại người hay ghen ghét, giận hờn giam vào tâm suốt đời thì sao? Đáp: Thưa loại người hay giận hờn và ghim vào tâm suốt đời, loại người đó sẽ tự hại họ rất nhiều, tâm từ bị không bao giờ phát triển được, kiếp sau phước mỏng vạn sự bất thành, khổ mà không biết tại sao, bản chất keo kiệt rất khó có cơ hội trở về thiên quốc. Có phước mới được làm người, nhân đức không lành thì quả sẽ không tốt. Khuyến những người có tánh xấu ấy nên niệm Phật cho nhiều, thì sẽ được tự cứu quên đi hận thù trong nội tâm, tự khai triển huyền bí trong nội thức thay vì tăm tối. Kệ: Tự mình loạn động tạo thêm tội Mặt mũi khô ngô tánh ý ôi Gieo họa cho mình thêm thống khổ Phân minh chánh pháp chẳng sang tôi.	

Lời Vàng Tiếng Ngọc

TU TIỀN GIẢI MINH (tiếp theo)

...

*“Thế gian phân tính giác giờ
So đo từng chút tạo mờ tạo sai”*

Ở thế gian phân tính giác giờ so đo. Còn trên không gian, thời gian không có không gian mà không có thời gian thì lúc đó nó không có người nó không có so đo. Chúng ta tu giờ phút nào rồi cũng tu, giờ phút nào chúng ta cũng niệm Phật. Rốt cuộc, rồi chúng ta không có định cái giờ mà tu. Đối với những người tại sao ở thế gian phải định giờ cho nó tu, giờ tý cho nó tu. Tại gì nó động loạn quá, phải lựa cái giờ thanh tịnh để cho nó hóa giải cái sự động

loạn của nó. Rồi lần lần sau này nó không còn giác giờ nữa, giờ nào nó cũng tu, nó ngồi đó nó cũng thiền, nó đi nó cũng thiền, nó đứng nó cũng thiền, nó ăn nó cũng thiền, nói nó cũng thiền, làm gì nó cũng ở trong thiền. Bởi vì nó minh lý, nó ở trong chân lý nó là thiền.

“So đo từng chút tạo mờ tạo sai”: So đo nghĩa là tu còn binh ông Phật Thích Ca, tu mà còn binh Chúa, tu còn binh Thánh, binh Thần, tu còn binh người truyền pháp. Cái đó là so đo từng chút tạo mờ tạo sai, càng ngày càng sai thêm, không có bao giờ tiến được. Nên các bạn đã hiểu cái chữ pháp lý Vô Vi

Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp mà tôi đã cắt nghĩa nhiều.

Cái pháp lý là chúng ta có lý trí chúng ta phải tìm hiểu, hỏi cái tu này nó có ích gì cho tôi không? Nó có ích bản thân tôi không? Nó có ích tới gia đình tôi không? Nó có ích tới xã hội tôi không? Nó có ích tới đất nước tôi không? Nó có ích cho vũ trụ hay là không? Đó là cái pháp lý. Mình phải tìm hiểu rõ ràng. Không có nên ngu muội mê tín mà tu.

À! Pháp lý Vô Vi thì bạn phải phân tách cho nó từ cái có mà đi tới cái không, rồi từ cái không nó mới đạt tới cái có. À! Pháp Lý Vô Vi Khoa Học đó tùy cơ ứng biến. Cái khoa học mà khi bạn tu bạn chấp nhận hiểu rồi thì bạn dụng tới bản tánh sẵn có của bạn thì bạn phải dụng những chuyện sân. Mà từ cái sân đó nó mới giải cái sân. Hai cái chuyển hóa của luồng điện nó dụng chạm rồi nó mở ra, nó thức giấc. Cái tham cũng vậy nó đi tới rồi nó cũng dụng chạm rồi nó cũng thức giấc. Rồi lần lần những cái huệ đó nó mở hết.

Huyền bí là những người, cái chuyện mà trước kia mình không hiểu, mà hiện tại người thế gian cũng không hiểu. Mình đã hiểu mình và mình thấy cái huyền cơ của tạo hóa rõ ràng.

Phật Pháp: mình sống ở trong sự thanh tịnh bất cứ ở nơi nào. Nằm ngay trong chân lý mà sống. Sống trong chân lý. Chết vì chân lý. Đó, các bạn được tiến hóa lên trên cao.

Cho nên, khi chúng ta tu chúng ta phải ý thức rất rõ ràng. Trời đất có sắp đặt, không phải không sắp đặt. Đừng có tưởng các bạn ở đâu lượm liệng đại xuống đây, không đâu. Mỗi người có một cái tánh khác. Mà mỗi người có đầu óc ý chí bất khuất không có phục ai hết. À! Thì các bạn phải nắm cái đó, đó là cái đèn lồng sáng suốt của các bạn. Các bạn phải thấp để mượn cái thanh điện để thấp sáng lên nữa, càng ngày càng sáng thêm. Thì các bạn mới soi trở lộn lại, hiểu sự căn quả sai lầm của mình, rồi càng sửa càng tiến, càng sửa càng văn minh, càng sửa càng nhẹ nhàng, càng sửa con người nó càng nhỏ lại chớ nó không có già như hồi trước nữa và nó sống trong cái cảnh thời thới, nó không còn bị, bởi, buồn, vui nữa. Mà khi nó muốn buồn là nó buồn, mà nó muốn vui là nó vui là nó chủ động thay vì bị động. Chủ động là chân lý. Bị động là tà khí ngoại xâm.

Đó, cho nên các bạn hiểu rõ cái đường lối mà tôi đã giải thích hàng tuần cho các bạn biết thì các bạn giữ đó mà tu.

Bây giờ lấy cái gì mà để sửa. Chúng ta đã có sẵn cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật mà tôi đã

khám phá ra nói cho các bạn nghe đây. Thì các bạn cứ tin tôi một thời gian ba tháng, sáu tháng đó rồi bạn niệm, các bạn thấy tâm hồn của bạn ổn định, không có cái gì thắc mắc. Lúc mà thắc mắc cái đó nó tới, nó giải cho các bạn. Thì lúc đó các bạn có một cái chìa khóa của căn khôn vũ trụ. Các bạn nắm Nam Mô A Di Đà Phật các bạn mở ra bất cứ chỗ nào. Cho nên lúc đó các bạn mới hòa với tất cả và học nơi tất cả. Đi tới chỗ nào các bạn cũng thấy chân lý. Chân lý nằm khắp nơi, không có phải ở chỗ này có mà chỗ kia không có. Tại vì người ta chưa hiểu mở nó, chưa tìm nó được, chưa nắm được cái chìa khóa để mở ra để thấy cái chân lý. Chân lý là bề trái của sự việc. Thấy được bề mặt mà không hiểu bề trái thì không được. Mặt trái nó phải khai thông, nó mới thấy chân lý.

Cho nên, các bạn tu càng tu, càng cố gắng rồi các bạn thấy các bạn tiến. Mà nhiều bạn ngồi đây nghe tôi nói rồi tự thấy mình tiến rõ ràng cái luồng điện chuyển hóa vô phân hồn các bạn, các bạn thấy mình đã tiến. Các bạn đã được nhẹ nhàng và các bạn đã hiểu cái lý cao siêu mà hồi trước giờ các bạn không hiểu. Tôi nói rất tầm thường những tiếng mộc mạc không, nhưng mà trong thâm tâm các bạn nó hiểu nó cao siêu lắm. Người nhẹ chừng nào thấy cao siêu chừng nấy. Người thấp thì nó nghe nó thấy nó khỏe nhưng mà nó quên. Còn người cao nữa, nó có thể biến hóa cái lời nói tôi ra và để nó chuyển hóa đi lên trên nữa rồi nó mở những giáo lý còn cao siêu hơn nữa.

Đó, các bạn thấy cái sự cố gắng của các bạn đâu có hoang phí. Sự công phu các bạn đâu có uổng. Chúng ta tiến về thanh tịnh mà, chúng ta không phải ở trong động loạn. Cho nên, bày biểu những chuyện ngoại cảnh vô ích.

Cho nên, các bạn không nên tin nơi ai hết, chỉ tin nơi khả năng của các bạn tự tu tự giải. Và cái thanh điện sẵn có của các bạn càng ngày càng bồi dưỡng, càng vun bồi nó càng ngày càng thanh. Rồi nó mới tiếp thu cái thanh cao ở bên trên.

Đó, còn chuyện đời là bạn đạo cũng phỉnh bạn đạo cũng có nữa, cái đó tôi biết. Nói láo với bạn đạo cũng có nữa, cái đó tôi biết. Nhưng mà tôi đã dặn rõ là không tin. Mà nếu các bạn tin là các bạn bị gạt. Nhưng mà gạt rồi là không gạt. Bởi vì các bạn có công phu rồi các bạn có cơ hội được giải cái đó, cũng là đạt cũng tiến nữa, có công phu là được, đừng có sợ cái gì hết. Rồi các bạn sẽ học tới cái dừng dễ dàng.

Bởi vì, người ta người tu ở những cái pháp khác phải do ông thầy điểm đạo. Rồi nói bạn là chức gì ở trên Trời, bạn kia là chức gì ở trên Trời. Rồi phải phân chia ra đừng có cho lộn xộn người này, người nọ. Tại sao cái Vô Vi này cho lộn xộn hết trời? Trong cái lộn xộn đó mà không lộn xộn. Ngồi chung nói chuyện đùng chạm lu bù, nhưng mà không lộn xộn. Bởi vì, về sau cái thời công phu các bạn cái sự giáo dục Vô Vi bên trên thanh điền chúng tôi có làm việc cho các bạn, chúng tôi biết, không có bị kẹt bởi đâu mà sợ. Dù cho các bạn đạo mảnh lới này kia, kia nọ gặt cũng không sao. Nhưng mà rốt cuộc mình biết rồi. Hễ khi mình biết rồi, mình đem từ điền mình chiếu hóa cho nó. Mình đem cái từ tâm chiếu hóa cho nó. Nó phải sửa đổi. Chớ cái tánh gian manh của con người ở thế gian nó phải có. Bởi vì nó xuống đây nó nhập vào cơ thể, nó học cái ác trước, học cái hung hăng trước. Rồi nó mới tiến tới cái đạo đức sau. Mà bây giờ, chúng ta đã qua được cái quá trình hung hăng đó rồi. Chúng ta tiến tới cái đạo đức thì tự nhiên gặp thẳng hung hăng nó phải gặt một cú, chắc chắn nó phải có những cái chuyện đó. Nhưng mà cái đó là cái thử thách. Thử tâm chúng ta, coi cái tâm chúng ta có động không? Trong cái lúc đó họ đã làm như vậy, cái đó có giá trị không? Không có giá trị cho họ. Nhưng mà lại có giá trị cho chúng ta. Bởi vì chúng ta tìm hiểu rồi chúng ta không động vì chúng ta mất cái món đồ đó. Nếu mà chúng ta mất món đồ đó mà chúng ta động theo món đồ đó là chúng ta đâu có tu làm chi, uổng công thấy không? Thì ta cũng như người bình thường vậy, ta đau khổ vì món đồ đó là không phải người tu. Ta mất món đồ đó và ta cảm, hiểu món đồ đó nó sẽ giúp đỡ những người mà đã ăn cướp, ăn giết của chúng ta. Rồi chúng ta đem cái tư tưởng lành cho nó qua khỏi cái giai đoạn đó, rồi nó tiến tới giai đoạn đạo đức thì thẳng đó không còn ăn cướp nữa.

Đó, cho nên tu bên Vô Vi nó không làm việc trước con mắt phàm. Nhưng mà nó làm việc ở trong cái giới thanh tịnh kinh, hóa giải cái tâm hôn của con người. Dùng cái thanh điền giáo dục con người. Chớ không có dùng cái hiện thực ở trước mặt. Nhưng mà cái hiện thực ở trước mặt ai giáo dục, cũng là cái phần điền của Trung Thiên Ngọc Hoàng đã giáo dục. Cho đùng chạm đó thấy không? Cho khô đó thấy không? Cho đau đớn để thấy không? Cho khóc thấy không? Cho vui thấy không? Đó là giáo dục các bạn. Rốt cuộc các bạn xuống đây học không, chớ các bạn có làm cái gì đâu.

Khi mà các bạn đùng phải một sự đau khổ là các bạn thấy một bài học trước mặt. Các bạn phải trả bài, phải trả trong cái từ bi sáng suốt. Cái bài đó mới được chấm điểm. Đi trong cái đường lối bi, trí, dũng ở bên trên mới chấm cho các bạn. Mà các bạn làm lồi lồi thôi thôi chút đỉnh vậy mà kêu người ta chấm, rồi kể ơn với ông Trời, ông Phật, cái đó không được. Cái đó không ai chấm, không ai chứng. Ồ ! Cho nên các bạn tu phải nhớ rằng chúng ta đang hành ở trong bi, trí, dũng để tiến thẳng bên trên. Ba cái ở dưới thế gian thì chúng ta có đầy đủ tinh khí thần, chúng ta mới làm con người xứng đáng. Còn ở bên trên các bạn phải có luồng điển bi, trí, dũng, các bạn mới trở về một chơn như ở thiên cảnh.

Cho nên, gắng tu để đạt tới, đời đạo song tu sắp đặt cho các bạn. Cơ hội này là ân xá tất cả những tội lỗi cho các bạn để tu. Các bạn gặp những nghiệp quả nặng hiện tại để trả quả, rồi các bạn tiến thêm. Chấp nhận đi để tiến chớ không có cái gì hết.

Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 26/6/1977)

Vấn Đạo qua Internet

VẤN ĐẠO TẠI ĐẠI HỘI ÂU Á TƯƠNG HỘI, THAILAND

Võ Thu Sương chép

(tiếp theo phần vấn đạo đăng trong LED 106)

(23) - Vấn: *Kính thưa ĐT, đây là lần đầu tiên con đi dự ĐH, không hiểu sao khi bước lên máy bay là con đã quên hết tất cả cũng như là cơ sở làm ăn, lòng con cảm thấy bình thản và chỉ hướng về ĐH mà thôi.*

Đáp: Cái đó là mình có bà con quá khứ cũng sẽ đi ĐH, chết rồi họ vui với mình làm cho mình quên tất cả những chuyện làm ăn buôn bán so đo để cùng dự hội với họ, thiêng liêng đi theo mình chớ không có bỏ đâu, bà con của mình cũng đồng đi dự hội chớ không có bỏ, chồng mình cũng vậy thôi.

(24) - Vấn: *Kính thưa thầy, đang trong khi giải đáp câu hỏi của Thầy, con cảm thấy rung động toàn châu thân và cảm thấy một luồng điện rút thẳng trên đỉnh đầu, thoải mái và dễ chịu, đó là trạng thái tầng số điển quang nào?*

Đáp: Đó là chứng minh con thấy là con không phải nói chuyện với Thầy là người đời. Thầy dùng luồng điện để chuyển hóa sự việc mong muốn của mọi người để mọi người được an vui thanh nhẹ trong một ngày đầu năm của Tết Vô Vi.

(25) - Vấn: *Thưa Thầy, khi con về VN con thấy con rất dừng dừng trước tất cả mọi người dù cho họ rất tội nghiệp nhiều hoàn cảnh. Gặp hoàn cảnh như vậy ở bên Mỹ con rất là tội nghiệp và rấm rứt hoài?*

Đáp: Làm sao dừng dừng?

(26) - Vấn: *Về VN thì cảm thấy dừng dừng trước tất cả mọi sự đau khổ của những người ở VN, nhưng mà ở bên Mỹ thấy những cái cảnh đó thì rất là tội nghiệp?*

Đáp: Vậy là chứng minh sự tập quán của xã hội đó, người ta đã quen sống với cái cảnh đó mình cho là khổ, chớ họ đâu có thấy khổ. Còn bên Mỹ mình sống quen cảnh sướng thấy người ta khổ mình động lòng. Mình về VN là đồng đều như vậy, đâu có ai

khổ đâu, họ cảm thấy sướng. Hồi trước bom đạn họ mới khổ, bây giờ họ đâu có khổ. Họ cũng ngày 2 buổi hay 1 buổi nó vui đủ, nó chung vui, họ tắm sông không có lọc nước hoá chất như chúng ta nhưng mà họ vẫn vui lợi, đó là họ đã quen cuộc sống như vậy. Mà chúng ta chưa quen cuộc sống thành ra ngỡ như vậy, không có gì khác lạ đâu.

(27) - Vấn: *Kính thưa Thầy, ở VN khi cất nhà có treo một cuốn sách hay lá cờ bùa trên nóc nhà vậy cả nhà cùng thiên Vô Vi có nên bỏ lá cờ bùa đó không? Cám ơn Thầy, con Lâm Văn Mừng.*

Đáp: Cái đó là bùa Lỗ Bang để trấn cho gia cang bình an, tập quán của VN là đi ngược lại là kiếm ông thần giữ nhà cho mình để mình bình an, nhưng mà không bao giờ cho cơm ăn. Ông Thần nào cũng thờ hết mà không có cho cơm ăn cho nên cuối cùng gia đình loạn, không yên, không biết tại sao. Cho nên hồi giải phóng về có một bà bà nói: "Tôi thờ Phật kỹ lắm, tôi cúng kỹ lắm, mà sao ngày nay đất của tôi người ta lấy Ông Tám. Tôi nói "bà đêm đêm ngày nào bà cũng cầu Phật về, bây giờ Phật về thì Phật phải lấy chớ ai vô lấy, bà cứ giao cho họ là bà yên, bà không chịu giao cho họ là bà khổ. Cái bà nói thôi bà giao cho nó yên. "Chớ tương lai mà bà không giao, bà quý gối giao người ta không lấy đó. Bị đường lối của người ta mà. Mình bước vào đường lối mới mình phải thực thi theo đường lối mới, không sao hết, giao cho họ. Cho nên nhiều người thờ Phật thét rồi họ chán họ không có thờ, thờ mà không có phù hộ, nhà cửa bị tịch thu hết, không có Trời Phật nào phù hộ. Tại mình không có đi đúng đường hướng của họ thì họ tịch thu chứ có gì đâu.

(28) - Vấn: *Thưa Thầy, cách nay một tháng ban đêm con ngủ con thấy ĐT đến dạy con làm Pháp Luân Chiếu Minh và cách đây mấy tháng con ngủ con thấy ĐT và lúc đó điện con rút rất mạnh như vậy liên tiếp ba lần, xin Thầy chỉ dạy cho con.*

Đáp: Cái đó là phần vía nhẹ và hướng về con đường tu như tôi đang hành thì mới thấy tôi được. Đi một đường thì thấy được, thần giao cách cảm là

vậy. Không có khó khăn đâu. Bây giờ computer nó cho hay tôi ngồi nói chuyện bên kia người ta bắt cũng ra hình tôi được. Thì mình thấy luồng điện từ

trường mình nhẹ thì đâu mình cũng đi được. Tôi đứng tuốt đằng sau kia cũng được nữa, không có khó khăn hết đó.

Thư Từ Lai Vãng

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ HOA KỲ

San Jose, ngày 29/12/96

Kính thưa Thầy,

Con tên là LNC, hôm nay mạo muội viết thư đến Thầy để cảm ơn Thầy đã cho con đi đại hội kỳ này. Chính con và những người xung quanh đều không tin con được có cơ hội đi một mình. Đường tu con rất là yếu kém, có lẽ nghiệp con quá nặng. Con rất thương Thầy đã dìu dắt chúng con từng bước một trên con đường tu hành. Con nguyện sẽ cố gắng tiếp tục cuộc hành trình tu học để không phụ lòng Thầy. Từ nhỏ con rất là chán đời và lúc nào cũng cảm thấy lẻ loi một mình cả. Từ khi con hiểu được đạo, con rất là mừng. Con không muốn gì hơn là ráng tu thiền để mau tìm được sự thanh tịnh, giải thoát và nhất là bệnh nhức đầu của con. K. bây giờ đang vướng vào đường đời, ở nhà ai cũng buồn cả. Con xin Thầy hãy giúp con mau tìm được sự thanh tịnh hơn, để cho chồng mau vào đường tu đạo.

Con xin Thầy giúp K. thức tỉnh lại.

LNC

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Pattaya, ngày 30/12/96

NC,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 29/12/96, được biết con vẫn nung nấu trong hành trình tu học. Hiện tại, gia cang, hoàn cảnh là ân sư đã dìu dắt con từ giai đoạn một, buồn vui lẫn lộn, để con càng

ngày càng thấy con nhiều hơn. Cộng với thực hành PLVV là khứ trước lưu thanh, đem trước trong nội tâm, nghiệp lực trong mình giải bớt nó đi, không nên ôm nghiệp lực lo âu nữa, thì tâm thức sẽ xán lạn. Tâm làm thân chịu, chuyện ai nấy lo, không nên người này lo cho người kia, là động loạn, tự sửa mình để ảnh hưởng người kế tiếp, là chơn chánh. Con muốn chồng con tu, chồng con là gần con nhất trong nền tảng thương yêu quý báu, mà con xây dựng cho con tiến. Từ trường của con lớn, sáng tỏa là cơ hội ảnh hưởng chồng con sẽ thức giác và tự tu. Vậy con nên thâm tu thâm tiến, cương quyết thực hành những cái pháp của Thầy đưa ra và những bằng của Thầy giảng hỗ trợ hằng ngày cho tâm thức của con tự hiểu lấy con nhiều hơn. Thiên địa nhơn - trời đất người - con là người gom gọn của trời đất, con hành pháp là thể thiên hành đạo. Con càng sửa càng tốt, tương lai con mới có cơ hội ảnh hưởng người kế tiếp, hạnh đức con sẽ dồi dào, nhiệm vụ con sẽ được xán lạn ra, nhiệm vụ hiện thế, hiện mẫu con đang có; con phải thanh tịnh để thực hiện những điểm này : hiện thế, vợ hiền, con và mẹ tốt, biết khuyên dạy con tiến về cõi trời mà tu.

Nhân dịp con đi dự 3 ngày đại hội, con cảm thấy khối óc được thanh lọc, con có thể quên nhiều chuyện ở thế gian u ơ, quên và tâm dứt khoát, thấy rõ giá trị của 3 ngày đại hội là đang khai triển trong biên yêu của nhân loại, tâm thức đều thay đổi. Mọi người đều thay đổi, giá trị đó thế gian mua không có. Những dịp đại hội người nào có duyên đi thì người đó có phước, con hiểu con nhiều hơn, con nhìn lại chính con và tự sửa, khai sáng lấy chính

con. Nhiệm vụ của con là phục vụ cơ tạng này đâu đó nó bình an, lấy nguyên khí của trời đất; mỗi ngày Soi Hồn 3 lần đầy đủ, PLTC đầy đủ là con sẽ khỏe mạnh ra, giải tỏa phiền não sai quấy, lo âu, bất chánh.

Hiểu được luật nhân quả thì mới sống, thì lúc nào chúng ta cũng bình yên. Nghiệp lực lôi cuốn, chồng con là nghiệp lực của con, con của con là nghiệp lực của con, cha mẹ của con là nghiệp lực của con, mà con tu tới ổn định thì nghiệp lực sẽ tan, không còn nung nấu trong tâm thức làm cho con buồn bực, vẩn vương, làm chuyện không cần thiết,

mà bỏ quên chuyện cần thiết. Con cố gắng tu đi, pháp lực con sẽ mạnh thì nghiệp lực con sẽ tan. Chuyện ai nấy lo, con không nên lo chuyện người ta, lo sửa mình trong dịp này, nếu không chịu sửa mình thì không bao giờ tiến.

Chúc con vui tiến. Tiện đây thầy gởi ít lời thăm K.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 27 tháng 11 năm 1977

Duyên lành ngộ đạo thành tâm tiến
Hành pháp thường xuyên tạo phước duyên
Tự giác tâm hiền quy chánh pháp
Hành thông minh cảm hợp duyên tiền

Duyên tiền quy định thâm niên
Nay đã tái ngộ tâm hiền giao duyên
Đổi trao trao đổi liền liền
Tâm hiền cởi mở pháp duyên ra đời
Cảm minh nguyên lý đất Trời
Hư không là chánh là đời yên vui
Dầu cho chuyển hóa các mùi
Tâm ta giữ vững yên vui đời đời
Cần khôn vũ trụ sáng ngời
Chuyển hòa các giới nơi nơi hợp hòa
Tình thương cao cả thật thà
Giúp người lâm nạn tự hòa tiến lên
Mọi điều sáng suốt bên trên
Hòa đồng tự tiền mới quên thế tình
Tiến lên tự đạt chính mình
Trở về quê cũ quang vinh đời đời
Bình tâm tự tiến tự rời
Nơi nơi động loạn hợp thời chuyển khuynh
Điển thanh giúp họ giúp mình
Duyên tình Trời đất đẹp xinh hơn người
Tâm không tự xét tự cười
Người người tại thế vui tươi tự hào.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Một (tiếp theo)

NGHĨA CHƯƠNG ĐẦU, TẾ PHẬT THUYẾT NHÂN DUYÊN

ĐẠO HỒI MỘT, THÁI SINH TÂM THANH TỊNH

...
Thái Sinh: Quả đã khiến cho người ta phải kinh hãi trong suốt nửa năm nay, mong rằng sẽ đủ sức phấn đấu vươn lên đảm nhiệm sứ mệnh của thời đại trao phó, còn nếu như ngược lại sẽ tạo thêm tội lỗi mang nghiệp vào thân, hậu quả sẽ vô cùng tai hại, không thể tưởng tượng nổi. Trong thời gian này lại càng cảm tạ ơn chư Thiên Thánh Thần đã ban tình thương yêu, chư đệ tử đồng tu của Thánh Hiền Đường trong những năm gần đây âm thầm phát triển đạo đức trung hiếu, dốc tâm phục vụ khiến nền đạo đức cổ hữu Á Đông được bền vững, gió lay chẳng đổ, ơn ích thật quả lớn lao.

Tế Phật: Hay lắm, đêm nay bắt đầu đạo cõi nhân gian để con được mở rộng tầm mắt.

Thái Sinh: Được như vậy quả là rất khó, các bạn đồng tu từ nay về sau phải một mực chân thành tin theo ân chủ mới mong có nhiều hi vọng, tâm chí phải tuyệt đối không được hỗn loạn để khỏi phá hoại đại cuộc.

Tế Phật: Trò ngoan, mau lên đài sen.

Thái Sinh: Thưa con đã sửa soạn xong.

Tế Phật: Trò ngoan, cứ sao con lại phủ phục trên đài sen?

Thái Sinh: Thưa, con chưa từng ngồi đài sen, nên sợ rằng đài sen bay quá nhanh, chẳng may bị rớt giữa không trung, hư mất đại mệnh, cho nên con phải phủ phục ôm chặt đài sen để mong bảo đảm được sự an toàn.

Tế Phật: Ha ha, trò ngoan quả là thận trọng, chớ ngại, chớ ngại, lần đầu cỡi đài sen khiến con hoang mang, để thầy ban cho con một viên thuốc “định thần” hầu giúp con tự trấn tĩnh.

Thái Sinh: Quả thật đúng, thuốc “định thần” quá thần diệu, tâm thần con lúc này đã hoàn toàn an định, song trò ngu vì lần đầu ngồi tòa sen, xin ân sư giảm tốc độ chậm chậm lại, để tâm thần con khỏi kinh hoàng dao động, tránh sẩy chân rớt té.

Tế Phật: Quả vi diệu thay, con thực có thiên chân, người ta chỉ dọa lạc vì một niệm sai trái, chứ chưa từng thấy cỡi đài sen mà bị rớt, do đó con hãy yên tâm.

Thái Sinh: Thưa may phước, vì trò ngu từng đi máy bay nên thấy mỗi hành khách đều có cột dây an toàn, do đó không còn lo sợ bị rớt té, song ngược lại đài sen lại không thấy trang bị dây an toàn như vậy hẳn là nguy hiểm lắm, do đó mà con sinh lòng sợ hãi.

Tế Phật: Ha ha, tâm trò ngoan quả là tâm trẻ thơ, lời nói thật đáng buồn cười, lần tới thầy trò khỏi cần cưỡi tòa sen, thầy sẽ đặc biệt hóa phép một chiếc máy bay cho con đi để con được an tâm, con nghĩ sao?

Thái Sinh: Thưa, ân sư quá khéo chọc cười, vì con chưa nghe nói đạo sĩ vân du bằng phi cơ bao giờ, việc này nghe quả là kì lạ.

Tế Phật: Tại sao lại không được? Người ta vốn sống trong cõi thế gian, hồi này xuất hồn dạo cõi nhân gian mà lại cho là hạn hữu sao?

Thái Sinh: Thừa đúng, những lần phò đàn cơ trước đây là ngầm thực hiện việc viết sách Du Ký nên con đã được rõ việc này trọng đại, bởi vậy trò ngu đã từng mấy lần cầu xin chư Thiên Thánh Thần chuyển giao sứ mệnh lớn lao này cho người khác đảm trách để mong được sống yên ổn, tránh khỏi bị rớt vào vòng phiền não. Song lệnh của trời khó mà cãi nổi, nên Ngọc Chỉ ban mệnh soạn sách đã giáng ngay bản

đường và chính trò ngu phải đảm nhiệm trọng trách, trò ngu tự xét mình vô tài vô đức nên thấy khó mà thực hiện được sứ mệnh lớn lao.

Tế Phật: Ngu ngốc thay, trách nhiệm này biết bao kẻ khác cầu mà chẳng được, có sao con lại thoái từ, con chẳng rõ một sớm sách này soạn xong danh vang khắp cõi, khi đó há con chẳng lưu tiếng thơm ư ?

(còn tiếp)

